

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 2. prosince 2010 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Vladimíra Kůrky a soudců Jiřího Muchy a Jana Musila (soudce zpravodaje) ve věci ústavní stížnosti **Patrika Vondráka**, t. č. ve Vazební věznici Praha-Ruzyně, právně zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010 sp. zn. 6 To 332/2010, za účasti **Městského soudu v Praze** jako účastníka řízení a za účasti **Obvodního soudu pro Prahu 1** a **Městského státního zastupitelství v Praze**, jako vedlejších účastníků řízení, **t a k t o**:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Ústavní stížností vycházející z ustanovení § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Městského soudu v Praze, neboť jím mělo být porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces dle článku 36 a násl. Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Jak vyplývá z odůvodnění ústavní stížnosti a jejích příloh, je stěžovatel u Obvodního soudu pro Prahu 1 obžalován pro skutky kvalifikované jako trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, 2 písm. a), b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. V rámci tohoto řízení vznesl stěžovatel námitku podjatosti vůči předsedkyni senátu uvedeného obvodního soudu JUDr. Věře Bártové. Tvrzení o podjatosti soudkyně ve smyslu § 30 odst. 1 tr. řádu stěžovatel odůvodnil poukazem na okolnosti hlavního líčení dne 15. 7. 2010.

Jak stěžovatel, resp. jeho obhájce, zjistil, v jednacích sáních bylo prý již před vyvoláním věci přítomno cca 10 osob, mezi nimiž poznal občanského aktivistu Marka Papeho a několik příslušníků Policie České republiky v civilu. Veřejnost, která dle tvrzení stěžovatele měla o účast na hlavním líčení velký zájem, nebyla dle stěžovatele do jednacích síní vpuštěna s výjimkou několika novinářů vůbec, a to včetně rodinných příslušníků obžalovaných. Když se následně obhájce stěžovatele dotazoval M. Papeho, jak je možné, že se do jednacích síní dostal ještě před vyvoláním věci, dozvěděl se prý toliko, že si to dotyčný „umí zařídit“. Na základě uvedeného dospěl stěžovatel k závěru, že předsedkyně senátu JUDr. Věra Bártová by měla být z provádění úkonů trestního řízení vyloučena, neboť jsou dány důvodné pochybnosti o její nepodjatosti.

Usnesením ze dne 21. 7. 2010 č. j. 5 T 61/2010-2572 obvodní soud rozhodl, že předsedkyně senátu JUDr. Věra Bártová není vyloučena z vykonávání úkonů předmětného trestního řízení. Proti tomuto usnesení soudu prvního stupně podal stěžovatel stížnost, která však byla v záhlaví označeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010 jako nedůvodná dle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta.

V odůvodnění ústavní stížnosti návrhové zopakoval své námitky z předcházejícího řízení. Stěžovatel si s ohledem na uvedené „dokáže jen stěží představit jednání soudce v trestní věci, které by jej usvědčovalo z nedostatku nestrannosti více než to, jehož se dopustila – a které přiznala – JUDr. Bártová“. Stěžovatel dále v obecné rovině odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Piersack v. Belgie* ze dne 1. 10. 1982, č. 8692/79 a dále na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 956/09.

II.

Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy České republiky soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že ve smyslu jejího článku 87 odst. 1 písm. d) rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod. Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že není orgánem činným v trestním řízení a nepřísluší mu, aby procesní postup těchto orgánů v dosud neskončeném řízení průběžně korigoval.

V projednávané věci stěžovatel uplatnil zavádějící právní argumentaci, která vychází ze zřejmého nepochopení důvodů pro vyloučení orgánů činných v trestním řízení dle § 30 odst. 1 tr. řádu. Dle citovaného ustanovení je z vykonávání úkonů trestního řízení „vyloučen soudce, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat“. Tato úprava směřuje k tomu, aby ve věci jednal a rozhodoval soudce, jehož nestrannost nebude ovlivněna tím, že má sám osobní (pohnutkami osobního rázu motivovaný) zájem na výsledku trestního řízení (srov. např. usnesení ve věci sp. zn. IV. ÚS 67/2004, dostupné v databázi rozhodnutí Ústavního soudu NALUS).

Poměr vyloučené osoby k věci musí mít tedy zcela konkrétní podobu a osobní charakter, aby mohl být dostatečně pádným důvodem, podmiňujícím vznik pochybnosti o schopnosti soudce nestranně přistupovat k věci a k úkonům jí se týkajícím. Jak Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí vyslovil, tzv. subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, samo rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (srov. přiměřeně nález sp. zn. I. ÚS 722/05). V projednávané věci stěžovatel v žádném stadiu řízení vůbec nenamítl, že by zde měl existovat jakýkoli bezprostřední, určitým způsobem individualizovaný vztah soudkyně Bártové k jeho trestní věci či k výše uvedeným osobám. Naopak, stěžovatel námitku podjatosti konstruuje toliko s odkazem na její údajná procesní pochybení (postup v rozporu s § 11 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb.) při vedení hlavního líčení. Stěžovatel nikterak nepolemizuje s vyjádřením obecných soudů v uvedených rozhodnutích, že postup soudkyně byl motivován snahou o zajištění dostatečné bezpečnosti a důstojnosti jednání, a nevyplýval z jakékoli její osobní zainteresovanosti (srov. str. 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu druhého stupně). Případná námitka porušení zásady veřejnosti ve smyslu § 2 odst. 13 tr. řádu (srov. článek 38 odst. 2 Listiny), již lze z námitek stěžovatele nepřímo dovodit, je z hlediska ústavněprávního přezkumu v daném stadiu trestního řízení předčasná (srov. § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

Vzhledem k výše uvedenému byl Ústavní soud nucen podanou ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, jako návrh zjevně neopodstatněný, odmítnout.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2010

Vladimír Kůrka v. r.
předseda senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková